

„Jak já ti rozumím,“ poznamenal Kajetán přerývavě, stále mu srdce bušilo jak o závod.

„Vidím, že jste měli oba těžký den. Co kdybychom ho spláchli korbelem lahodného piva?“

„Rád bych, Jene, ale nemám u sebe peníze,“ pronesl Kajetán zklamaně, jako kdyby snad doma nějaké měl.

„Peníze nepotřebujeme, mám svý finty.“ Neruda ho popadl za ramena a pomohl mu doklopýtat do nejbližší pivnice.

V hostinci U Glaubiců bylo rušno. Dlouhé stoly byly plně obsazené hosty různých sociálních vrstev. Kajetána překvapilo, že slyší češtinu. „Jedna z mála putyk, kterou nám nevzali,“ všiml si Neruda Tylova výrazu. Usedli na kraj lavice k poslednímu volnému stolu a Neruda mávl na hostinského.

„Dvě čepovaný, prosím pěkně!“

Hostinský zvedl obočí: „A na zaplacení máš?“

„Napište to na otce.“

„To je ta tvoje finta?“ ušklíbl se Kajetán.

„Pst,“ odsekl Neruda.

„Musím tě zklamat, chlapče. Tonda tu dnes byl a zatnul ti tipec. Už žádné nalejvání na jeho účet.“

„Krucipísek. Tak se se mnou vsadte, že nevypiju metrák piv.“

„Žádný sázky. To už tu bylo. Dnes jen za peníze.“

„A co kdybych napsal pro vaši ženu báseň k narozeninám.“

„Kolikrát podle tebe moje žena slaví za rok narozeniny?“ založil hostinský ruce v bok. „Bez peněz do hospody nelez.“

Neruda odevzdaně pokrčil rameny. „Mrzí mě to, pane Tyle, finty mi právě došly.“

„Počkejte, vy jste Tyl, Josef Kajetán Tyl?“ přiřítit se hostinský k jejich stolu.

Kajetán si nervózně poposedl. „Proč to chcete vědět?“

„No jo, jste to vy! Vy si mě nepamatujete? Hráli jsme spolu v Kajetánském divadle. To byly časy! S Máchou, budiž mu země lehká, Sabinou, Kaškou. Byl jsem tam krátce, musel jsem převzít rodinný podnik, ale se ženou jsme od tohohle výčepu sledovali vaše úspěchy. Teda dokud s vámi nezametli. To, co vám provedli, jak se k vám zachovali, to je hnus, vám povím. Tfu.“ hostinský si odplivl.

Kajetán se nezmohl na slovo. „Nesmutněte, Josefe, dneska je to na mě!“ Hostinský ho udeřil přátelsky do zad a postavil před něj dvě orosené sklenice.

Neruda uznale protáhl bradu. „Tuhle fintu mě musíte naučit.“

„Taková privilegia z lítosti nechceš, to mi věř. A vůbec, tykej mi, vždyť už jsi dospělej chlap! Já jsem Josef.“

„Jan.“ Přitukli si a na jeden zátah do sebe vpravili první pivo.

„Co se vlastně tenkrát stalo?“ osmělil se Neruda. Kajetán mávl na obsluhu, aby nevyprávěl nasucho.

„Co by? Stal jsem se nepohodlným. A udělal jsem taky pár volovin, abych uživil rodinu. Zkrátka mě z politických důvodů vyloučili ze Stavovského divadla, a aby si pojistili můj pád na hubu, neudělili mi divadelní koncesi, tedy povolení, abych mohl založit vlastní divadelní společnost. Vstoupil jsem do souboru Jana Kullase, ale byla to jen taková šaráda, chápeš, fakticky jsem ho vedl já. Úřady to zjistily a já o všechno přišel.“

„A co teď?“

„Teď jsem tady. Vymýšlím, co dál. Přežívám. Víš něco o ostatních?“

Napili se.